

Свърши първенъ работѣ-тѣ си,
на послѣ играй.

Едно добро дѣте сѣдѣло у тѣхъ при прозореца и си чело урока. Слънце огрѣло прѣзъ прозорець. Дѣте го видѣло; и нѣщо зело да го мами и като да му дума: „Стига си чело, момченце? Иди да си поиграешъ?“ Дѣте отговаря: „Не, слънчице, не!“ Азъ нѣма да играѣ доклѣ си урокъ не научѣ.“

Дѣте си пакъ пише и чете; а срѣщо прозорець на дърво кацнѣла птичка сладкопйна, та си пѣе и като на дѣте да дума: „Стига си чело, дѣтенце? Излѣзъ да си поиграешъ?“ Дѣте на птичкѣ отговаря: „Не, хубаво птиченце, не! Азъ нѣма да играѣ, доклѣ си урокъ не научѣ.“

Дѣте все си сѣди съ книгѣ въ рѣцѣ и прѣзъ прозорець веке не гяда; нѣ отъ градинѣ червена ябълка му ся мѣрка и като да го мами: „Стига ми си чело, мило дѣтенце? Дойди да си поиграешъ?“ Дѣте на ябълкѣ отговаря: „Не, червена ябълко, не! Азъ нѣма да играѣ, доклѣ си урокъ не научѣ.“

Кога си дѣте урокъ научи! Прибра си книги, писалки, скачишкомъ въ градинѣ отърчя, и весело выка и казва: „Видѣхте ли, никой не можѣ да мя измами да си урокъ не научѣ.“ Сега слободно щѣ си играѣ, защото си урока знаѣ.